

семантична доминанта в стихотворението „Зов“: „гъстее мрак, готов и мене да пребули“. Animus-ът е разяден, отровен, накрънен (т.е. соларно-облачното, действено мъжко начало е силно потиснато), което обяснява надмощието на булото, или вече не устремното проникване в утробата е лайтмотив на текста, а поглъщането, асимилирането от нея („твърдата, тъмната земя“).

Символиките *дреха (одежда, саван, плащ)* и *маска* също красноречиво са раз-*пол*-овени в поетическите текстове на Яворов.

Облеклото – прозирно, оскъдно или накрънено („Нощ“, „Песен на песента ми“, „Проклятие“, „Клеопатра“), – както и оголялото тяло се превръщат у Яворов в знаци, способни да дискредитират или реабилитират *тайната* на женското („Маска“ обаче е парадоксално преобръщане на така утвърдили се лирически стереотип). Оскъдното или напълно липсващо, както и, напротив, плътно неотделимото от тялото одяние („Ще бъдеш в бяло“) са зримите свидетелства за въвеждането на героинята в нов битиен модус. Въобще, дори и бегло-емблематично маркирано в текста, облеклото на Яворовите лирически героини никога не е прост орнамент без семантична стойност. Нека изброим няколко примера, бележещи не чак толкова причудливи аналогии в поетичното творчество на Яворов:

*И звездите към земята
гледат с уплах и тъга:
те едвам я разпознават-
кална, дрипава сега.*
(„Есенни мотиви“-III)

*Слънцето я найде хладна
под саван
.....
черна я видя,
видя я да възправа
дрипав стан...*
(„Да славим пролетта“)